

ved Anmærkningen gør Forandring i en bestaaende Lov, og det mener man ikke bør ske ved Finansloven.

Saa kom det ærede Medlem stærkt ind paa en Omtale af Gennemskæringen ved „Hvide Sande“ og omtalte de forskellige Projekter, der have været fremme om Havneanlæg ved Jyllands Vestkyst, hvad der jo kan have sin Interesse. Men jeg vil dog sige, at da vor økonomiske Situation ikke i Øjeblikket er saa overordentlig gunstig, tror jeg nok, at man fra dette Tings Side gjorde Ret i noget at slaa af paa de ret kostbare Ønsker, man kan have i den Retning, og noget slaa sig til Taals med, hvad der allerede er gjort. Jeg vil erindre om, at vi her have liggende et Forslag om en betydelig Udvidelse af Fiskerihavnen ved Esbjerg, og medens man i det andet Ting har staaet meget tvivlende overfor, om man skulde udvide Trafikhavnen mod Øst eller Vest, har man været ganske enig om det nyttige i at faa en større Fiskerihavn ved Esbjerg. Jeg maa maaske med det samme udtale, at det har undret mig, at medens man har skændtes om Øst eller Vest, er der ingen, der har draget i Tvivl, hvorvidt der skulde anvendes 6—8 Millioner paa Esbjerg Havn eller ikke. Man har kun haft Øjet aabent for Spørgsmaalet: Øst eller Vest. Jeg antager dog, at det andet Spørgsmaal vil blive draget frem i Udvalget. — Det forekommer mig ogsaa, at man har gjort en Begyndelse for at hjælpe Fiskerne paa Vestkysten, og at man mulig skal være lidt forsigtig med at stille Kravene for højt til Havneanlæg der.

Det ærede 4de Medlem for 9ende Kreds (Harald Jensen) mente, at de konservative Partier havde egentlig ikke nogen Grund til at gøre Bemærkninger over Finansloven, de havde jo en Repræsentant i Folketingets Finansudvalg, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted); han havde ikke sagt noget som helst, og saa havde de konservative Partier her heller ingen Grund til at sige noget. For det første vil jeg nu sige, at jeg føler mig ikke absolut repræsenteret ved den ærede Folketingsmand, som nævnedes, men selv om man følte sig meget stærkt repræsenteret af ham, fulgte deraf ikke, at de konservative Partier i dette høje Ting ikke skulde kunne have nogen Indvending at gøre, fordi det ikke allerede var fremkommen i Folketinget.

Min ærede Sidemand (Breinholt) havde ventet, at der var stillet Ændringsforslag i Henhold til hans Udtalelser angaaende

Gennemskæringen ved „Hvide Sande“, og han var bleven skuffet over, at det ikke er sket. Han fremdrog en Kommissionsbetænkning fra 1900, der udtalte sig meget tvivlende eller rettere noget skarpt mod en saadan Gennemskæring, der kunde have farlige Følger. Naturligvis er en saadan Gennemskæring af tvivlsom Værdi, og det have vi ogsaa gjort opmærksom paa i Betænkningen. De søkyndige selv ere meget uenige om Foranstaltningens Virkning og dens Nytte. Lige overfor den Kommission, der har udtalt sig i 1900, staar i Øjeblikket Vandbygningsdirektøren, der ikke tror, at der er nogen Fare derved, og særlig vil have fremhævet, at dette er et smalt Løb, der ikke kan volde nogen Skade. Jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa, at det kun er et Forsøg — om det lykkes eller ikke, kan der være delte Meninger om —, men Flertallet har ikke ment, at man burde stille Ændringsforslag, netop fordi det er et Forsøg. — Naar det ærede Medlem ankede over, at man havde nævnt den Kritik, der var fremkommen i Folketinget, men ikke den Kritik, der var fremkommen her, saa ligger det jo simpelt hen i, at Flertallet i sin Betænkning selv har fremsat en Kritik, ganske vist en kortfattet Kritik, men i alt væsentligt har man givet det ærede første Medlem Ret i hans Udtalelser ved Behandling. Der staar nemlig: „stiller det sig ikke alene som tvivlsomt, om den foreslaaede Udgift vil være til nogen Nytte, men endog som forbunden med Risiko at skride til denne Udgravning.“ Og vi have kun undladt at stille Ændringsforslag under den udtrykkelige Forudsætning, at der ikke præjudiceres noget af den Grund. Man er altsaa selv fremkommen med en Kritik. For øvrigt er jeg det ærede Medlem taknemmelig for, at han i Slutningen af sine Udtalelser kom til det Resultat, at saaledes som Forholdene foreligge, og saaledes som der er skrevet i Betænkningen, vil han alligevel slaa sig til Taals med det, der er sket.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Den højtærede Konseilspræsident erkendte, at det var en Regel, at man ikke burde forandre en Lov ved Finansloven, men han fandt, at der var Undtagelser, og disse skulde være saadanne Tilfælde, hvor man kunde forudsætte, at der var Enighed om, at man vilde gaa ind paa et saadant Forslag. Ja det er jo klart nok, at naar Rigsdagens Ting og Regeringen ere enige om en Lovgivningsforanstaltning, saa kan den naturligvis træffes paa Finansloven,